

Daniels bok - nummer hundre og syttien

Geopolitisk sjakk: Vatikanet, kommunismen og jakten på verdensherredømme

Jeff Pippenger
2024-04-01

Boken *The Keys of This Blood: The Struggle for World Dominion Between Pope John Paul II, Mikhail Gorbachev, and the Capitalist West* ble skrevet av Malachi Martin, og den ble første gang utgitt i 1990. Martin undersøker pave Johannes Paul II's rolle som en omveltende skikkelse i global politikk og diplomati i siste halvdel av det 20. århundre. Han drøfter pavens rolle i kommunismens sammenbrudd i Øst-Europa. Boken fremlegger et katolsk perspektiv på de dynamikkene som førte til oppfyllelsen av vers førti i Daniel elleve ved endens tid i 1989.

Martin analyserer den indre dynamikken i Sovjetunionen under Mikhail Gorbatsjovs ledelse, med særlig vekt på Gorbatsjovs politikk med «glasnost» (åpenhet) og «perestrojka» (omstrukturering). Han drøfter de utfordringene Sovjetunionen stod overfor, og Gorbatsjovs forsøk på å reformere det kommunistiske systemet. Han utforsker de geopolitiske spenningene og maktkampene mellom Sovjetunionen (kongen i sør — dragen), Den katolske kirke (kongen i nord — dyret) og det han kaller det kapitalistiske Vesten (kongens i nord stedfortredende hær — den falske profet). Han drøfter de ideologiske konfliktene, spionasjen og de skjulte operasjonene som kjennetegnet den kalde krigens epoke, og undersøker de anstrengelsene ulike aktører gjorde for å forme verdens fremtid.

Martin understreker katolisismens betydning som en kraft i global politikk og diplomati. Han hevder at Den katolske kirke, under ledelse av pave Johannes Paul II, spilte en avgjørende rolle i å forme historiens gang i denne perioden og i å påvirke utfallet av den kalde krigens. Han setter Johannes Pauls innflytelse inn i sammenhengen med Maria-åpenbaringene i Fatima, Portugal, og identifiserer Fatimas innflytelse på globale begivenheter og Den katolske kirkes rolle i å forme historiens gang. Martin antyder at hendelsene i Fatima har betydelige profetiske og geopolitiske implikasjoner, særlig i sammenheng med den kalde krigens epoke.

Martin utforsker Fatimas tre hemmeligheter, som angivelig ble åpenbart av Jomfru Maria for tre unge gjeterbarn i Fatima i 1917. Han antyder at den tredje hemmeligheten, som opprinnelig ble holdt skjult av Vatikanet og først offentliggjort i 2000, inneholdt apokalyptiske advarsler om den katolske kirkes og verdens fremtid. Martin hevder at hendelsene i Fatima, herunder åpenbaringene og budskapene formidlet av Jomfru Maria, hadde betydelige implikasjoner for global politikk og for kampen mellom kommunisme og kapitalisme under den kalde krigens epoke.

Martin fremhever pave Johannes Paul II's rolle som en nøkkelfigur i oppfyllelsen av Fatimas profetier. Han antyder at Johannes Paul II så seg selv som «biskopen i hvitt» som nevnes i Fatimas tredje hemmelighet, og at han betraktet sitt pontifikat som et oppdrag til å konfrontere det ondes krefter og fremme åndelig fornyelse innenfor Den katolske kirke og samfunnet som helhet.

Martin antyder at budskapene fra Fatima understreket betydningen av åndelig krigføring og behovet for at Den katolske kirke konfronterer det ondes krefter, både innenfor og utenfor Kirken. Han hevder at hendelsene i Fatima ga en åndelig og moralsk ramme for å forstå og møte de utfordringene menneskeheten står overfor i den moderne verden. Fatima-budskapene representerer det sataniske budskapet som betinger katolisismen til å akseptere Satan som Kristus, når han «utgir seg for» Kristus i den nært forestående søndagsloven.

«Satan vil gjøre mirakler for å bedra dem som bor på jorden. Spiritismen vil gjøre sitt verk ved å la de døde bli etterlignet. De religiøse samfunn som nekter å høre Guds advarselsbudskaper, vil være under sterk villfarelse og vil forene seg med den sivile makt for å forfølge de hellige. De protestantiske kirkene vil forene seg med pavemakten i forfølgelsen av Guds budholdende folk. Dette er den makt som utgjør det store forfølgelsessystem som vil utøve åndelig tyranni over menneskenes samvittigheter.»

«‘Det hadde to horn som et lam, og det talte som en drage.’ Selv om mennesker bekjenner seg til å være etterfølgere av Guds Lam, blir de gjennomsyret av dragens ånd. De bekjenner seg til å være saktmodige og ydmyke, men de taler og lovgir i Satans ånd og viser ved sine handlinger at de er det motsatte av hva de gir seg ut for å være. Denne lamlignende makten forener seg med dragen i å føre krig mot dem som holder Guds bud og har Jesu Kristi vitnesbyrd. Og Satan forener seg med protestanter og papister og virker i samforstand med dem som denne verdens gud; han dikterer for menneskene som om de var undersåtter i hans rike, til å behandles og styres og kontrolleres slik det behager ham.»

«Dersom mennesker ikke vil gå med på å trampe Guds bud under fot, blir dragens ånd åpenbart. De blir fengslet, ført fram for råd, og ilagt bøter. ‘Og det får alle, små og store, rike og fattige, frie og treller, til å ta et merke på sin høyre hånd eller på sin panne’ [Åpenbaringen 13:16]. ‘Og det fikk makt til å gi livsånde til dyrets bilde, så dyrets bilde både kunne tale og gjøre at alle som ikke tilba dyrets bilde, skulle drepes’ [vers 15]. Slik tilraner Satan seg Jehovas forrettigheter. Syndens menneske sitter i Guds sete, utroper seg selv til å være Gud, og handler over Gud.» Manuscript Releases, bind 14, 162.

Antikrist er et symbol både på paven i Roma og på Satan, for paven i Roma er Satans jordiske representant. «Slik tilraner Satan seg Jehovas forrettigheter. Syndens menneske sitter i Guds sete, utroper seg selv til å være Gud og handler over Gud.» Satan har til hensikt å få en slik kontroll over verden når han tar makten, at han vil diktere «for menneskene som om de var undersåtter i hans rike, til å behandles og styres og kontrolleres slik det behager ham.» For å ha en religiøs trone å herske fra skapte han Den katolske kirke, og for å ha en politisk trone å herske fra skapte han De forente nasjoner.

«Dette kompromisset mellom hedenskap og kristendom resulterte i utviklingen av ‘syndens menneske’, som i profetien er forutsagt å stå Gud imot og opphøye seg over Gud. Dette gigantiske systemet av falsk religion er et mesterverk av Satans makt — et monument over hans bestrebelser på å sette seg selv på tronen for å herske over jorden etter sin vilje.» The Great Controversy, 50.

Miraklet i Fatima, og dets sataniske profeti, er det Satan har benyttet for å forberede en profetisk ramme som gjør det mulig for katolisismen raskt å overgi sin kirke til hans kontroll når han åpenbarer seg og utgir seg for å være Kristus. Hans etterligning av Kristus begynner ved den snart kommende søndagsloven, fremstilt i vers seksten, vers tjueto, vers trettien og vers førtien i Daniel kapittel elleve.

«Ved det påbud som håndhever opprettelsen av pavedømmet i strid med Guds lov, vil vår nasjon fullstendig skille seg fra rettferdigheten. Når protestantismen skal strekke sin hånd over kløften for å gripe den romerske makts hånd, når den skal rekke over avgrunnen for å slutte hånd med spiritismen, når vårt land, under innflytelsen av denne trefoldige forening, skal forkaste ethvert prinsipp i sin forfatning som en protestantisk og republikansk regjering, og skal legge til rette for utbredelsen av pavelige usannheter og villfarelser, da kan vi vite at tiden er kommet for Satans forunderlige virksomhet, og at enden er nær.» Testimonies, bind 5, 451.

Ved søndagsloven i De forente stater er «tiden kommet for Satans underfulle virksomhet». I Åpenbaringen kapittel tretten, vers elleve, «taler» De forente stater som en drage, og deretter i vers tretten, som ganske enkelt identifiserer hva som skjer når De forente stater «taler» ved å vedta søndagsloven, fremtrer Satan som om han kaller ild ned fra himmelen.

«Guds tjenere, med ansikter opplyst og strålende av hellig innvielse, vil skynde seg fra sted til sted for å forkynne budskapet fra himmelen. Ved tusener av stemmer, over hele jorden, vil advarselen bli gitt. Mirakler vil bli utført, de syke vil bli helbredet, og tegn og under vil følge de troende. Satan virker også, med løgnaktige under, ja, han lar til og med ild fare ned fra himmelen like for menneskenes øyne. Åpenbaringen 13:13. Slik vil jordens innbyggere bli ført til å ta sitt standpunkt.» The Great Controversy, 611, 612.

Budskapene fra Fatima ble bekreftet ved et mirakel som det ateistiske regjeringspressen avla vitnesbyrd om, idet den hadde møtt frem til hendelsen for å tilbakevise påstandene som var blitt fremsatt om at den såkalte Jomfru Maria besøkte de tre barna den trettende dagen i måneden fra mai og frem til miraklet den 13. oktober 1917. Hvert ateistisk nyhetsorgan som var til stede i Fatima på tidspunktet for miraklet, bekreftet hendelsen. Det var et ekte mirakel (fra Satan).

Som Malachi Martin påpekte i sin bok, ble pave Johannes Paul ledet av sin hengivenhet til Maria av Fatima. Den hemmelige profetien fra Fatima, som ikke ble åpenbart før i år 2000, var selvsagt en satanisk profeti, men i de siste dager gjentar Jesus de første dager. Den eldste boken i Bibelen, den første boken Moses skrev, er Jobs bok, og den viser at Job, som representerer de hundre og førtifire tusen, for alle profetiene oppfylles aller mest fullkomment i de siste dager. Satan får i fortellingen om Job lov til å bringe død og ødeleggelse over Job, med det formål å prøve Job. De mirakler Satan får lov til å utføre i de siste dager, er ekte mirakler. De er sataniske mirakler, men Gud har tillatt Satan å fullbyrde sin kronende gjerning, med det samme formål som da han lot Satan prøve Job.

«Mange søker å forklare åndelige manifestasjoner ved å tilskrive dem utelukkende bedrageri og fingerferdighet fra mediets side. Men selv om det er sant at resultatene av knep ofte er blitt utgitt for å være ekte manifestasjoner, har det også forekommet tydelige åpenbaringer av

overnaturlig kraft. Den mystiske banking som den moderne spiritualismen begynte med, var ikke et resultat av menneskelig bedrag eller list, men onde englers direkte verk, som således innførte en av de mest vellykkede sjelødeleggende villfarelser. Mange vil bli fanget i snaren ved den tro at spiritualismen bare er et menneskelig bedrag; når de blir stilt ansikt til ansikt med manifestasjoner som de ikke kan annet enn å betrakte som overnaturlige, vil de bli bedratt og bli ledet til å godta dem som Guds store kraft.»

«Disse menneskene overser Skriftens vitnesbyrd om de undergjerninger som ble utført av Satan og hans redskaper. Det var ved satanisk hjelp at faraos trollmenn ble satt i stand til å etterligne Guds verk. Paulus vitner om at det før Kristi annet komme vil forekomme lignende åpenbaringer av satanisk makt. Herrens komme skal bli forutgått av «Satans virksomhet med all makt og tegn og løgnens undergjerninger, og med all urettferdighetens forførelse». 2 Tessalonikerne 2:9,10. Og apostelen Johannes, som beskriver den mirakelgjørende makt som skal bli åpenbart i de siste dager, erklærer: «Og det gjør store tegn, så det endog lar ild fare ned fra himmelen til jorden for menneskenes øyne, og det forfører dem som bor på jorden ved hjelp av de tegn som det fikk makt til å gjøre.» Åpenbaringen 13:13, 14. Her er det ikke bare bedrag som er forutsagt. Mennesker blir forført ved de mirakler som Satans redskaper har makt til å gjøre, ikke ved slike som de bare gir seg ut for å gjøre.» *The Great Controversy*, 553.

Budskapene fra Fatima i Malachi Martins bok fremstilles som katolisismens profetiske struktur i de siste dager, i relasjon til en indre kamp innen kirken, som kan fremstilles enten som den gode paven mot den onde paven, eller som den konservative paven mot den liberale paven. Den konservative, og ifølge Martins lesning av mirakelet den gode paven, bygger sin forståelse på Det første Vatikankonsil, også kjent som Vatican I, som fant sted fra 8. desember 1869 til 20. juli 1870, sammenkalt av pave Pius IX og med hovedvekt på å definere dogmet om pavens ufeilbarlighet og å behandle ulike teologiske og læremessige spørsmål som den katolske kirke stod overfor på den tiden. Det annet Vatikankonsil, alminnelig kjent som Vatican II, ble holdt langt senere, fra 11. oktober 1962 til 8. desember 1965. Det ble sammenkalt av pave Johannes XXIII og videreført av pave Paul VI etter Johannes XXIII's død.

Katolisismens siste dager, slik Martin uttrykte det, identifiserer kampen mellom Romerkirkens ufeilbarlighet og primat, slik dette ble fastsatt i Det første Vatikankonsil, på den ene side, og den liberalisme som for tiden kommer til uttrykk hos Frans, den «woke-paven», og som er representert i dokumentene fra Det annet Vatikankonsil, på den annen. Martin antyder at midt i kampen mellom disse to tilnærmingene til å styre kirken bryter den tredje verdenskrig ut, og Jesus vender tilbake, stiger ned til jorden, legger sin velsignelse på den gode paven og inntar Den katolske kirkes trone.

I vers tretten til og med femten i Daniel 11 beskriver den historien som umiddelbart går forut for søndagsloven i vers seksten, det tredje og siste slaget i stedfortrederkrigene. Det er slaget som følger Putins seier i vers elleve og tolv, men midt i disse tre versene angir vers fjorten når katolisismen trer inn i de siste dagers historie.

Ifølge Jesaja er Romas skjøge glemt under det symbolske syttiårige herredømmet til det sjette riket i Bibelens profeti. Den første gang pavedømmet ble innsatt på jorden i 538, var veimerket som gikk forut for hennes tronbestigelse, Justinians dekret i 533.

Historien omkring Justinians dekret viser at Justinian søkte å konsolidere sin kontroll over sitt rike ved å få slutt på den religiøse striden som hadde skapt uro i riket. Denne striden gjaldt hvorvidt kirken i Konstantinopel i øst, eller kirken i Roma i vest, var overhode for den såkalte kristne kirke. I vers tretten vil De forente staters siste president bli konfrontert med en strid som tvinger ham til å parallellisere Justinians historie og erklære at den katolske kirke er kirkens overhode og kjetternes tuktmester, for å sikre den nødvendige politiske støtte til å konsolidere sin makt.

Vi bør ikke sette noen lit til Fatimas sataniske forutsigelser, men vi er forpliktet til å se hva som er åpenbart i Guds Ord. Ved begynnelsen av det tjuende århundre gikk begge hornene på jorddyret inn i sin tredje generasjon, som er kompromissets generasjon. Det republikanske horn overgav sitt finansielle system til verdens bankierer, som fører sitt opphav tilbake til huset med det røde skjold, Rothschild-familien, og dets mystiske forbindelse med Illuminati, frimureriet, hemmelige selskaper og jesuittordenen. Søster White advarer direkte mot disse enhetene. I samme tidsrom overgav laodikeisk adventisme, som det protestantiske horn, sine utdannelses- og religiøse institusjoner til verdens styre.

I nettopp denne tidsperioden begynner den moderne kongen i sør sin historie med den russiske revolusjon, og den moderne kongen i nord begynner sin historie med mirakelet i Fatima. Slik Malachi Martin understreker i sin bok, identifiserte Fatima-budskapene, utover den indre kampen mellom den gode og den onde paven, katolisismens kamp mot ateismen i sin alminnelighet, men mer spesifikt mot Russlands ateisme. Hemmeligheten som paven i 1917 skulle handle på grunnlag av, inneholdt det (sataniske) løftet om at dersom paven ville sammenkalle et konklave og vie Russland til jomfru Maria, da ville det ikke bli en annen verdenskrig. Den fastslo også at dersom paven nektet, ville Russland spre sin filosofi vidt og bredt, og det ville da komme enda en verdenskrig.

Den andre verdenskrig omfattet katolisismens krig mot Russlands kommunisme. Katolisismens stedfortredende hær i den krigen var Nazi-Tyskland. Pavestolen benytter seg alltid av stedfortredende hærer. I 1933 undertegnet den katolske kirke, gjennom kardinal Pacellis arbeid, et konkordat med Adolf Hitler som gjorde det mulig for Hitler å ta kontroll over Tyskland, og etter Hitlers eget vitnesbyrd var denne avtalen (konkordatet) det som gjorde det mulig for Hitler å løse jødespørsmålet. Nazistene var pavestolens stedfortredere mot det ateistiske Russland under den andre verdenskrig, og i det andre slaget i stedfortrederkrigene, som nå fullbyrdes i Ukraina, blir dette utført av en annen nazistisk stedfortredende hær.

Vi vil fortsette denne studien i neste artikkel.

«Gjennom de to store villfarelsene, sjelens udødelighet og søndagens hellighet, vil Satan føre folket inn under sine bedrag. Mens den første legger grunnlaget for spiritismen, skaper den siste et sympatibånd med Roma. Protestantene i De forente stater vil være de fremste til å strekke hendene sine over kløften for å gripe spiritismens hånd; de vil rekke over avgrunnen for å slutte hender med den romerske makt; og under innflytelsen av denne trefoldige union vil dette landet følge i Romas fotspor ved å trampe på samvittighetens rettigheter.»

«Etter hvert som spiritualismen i stadig større grad etterligner vår tids navnkristendom, får den større makt til å bedra og besnære. Satan selv blir omvendt, etter den moderne tingenes orden. Han vil fremtre i skikkelse av en lysets engel. Ved spiritualismens mellomkomst vil mirakler bli gjort, de syke vil bli helbredet, og mange ubestridelige undergjæringer vil bli utført. Og fordi åndene vil bekjenne tro på Bibelen og vise respekt for kirkens institusjoner, vil deres virksomhet bli godtatt som en åpenbarelse av guddommelig kraft.»

«Skillelinjen mellom bekjennende kristne og de ugudelige er nå knapt til å skjelve. Menighetsmedlemmer elsker det verden elsker og er rede til å slutte seg til dem, og Satan er fast bestemt på å forene dem til ett legeme og slik styrke sin sak ved å føre alle inn i spiritualismens rekker. Papister, som roser seg av mirakler som et sikkert tegn på den sanne kirke, vil lett bli bedratt av denne undergjørende makt; og protestanter, som har kastet bort sannhetens skjold, vil også bli ført vill. Papister, protestanter og verdslige mennesker vil alle godta gudsfryktens skinn uten dens kraft, og de vil i denne foreningen se en storartet bevegelse for verdens omvendelse og innledningen av det lenge forventede tusenårsriket.»

«Gjennom spiritismen fremstår Satan som menneskeslektens velgjører; han helbreder folks sykdommer og gir seg ut for å fremlegge et nytt og mer opphøyd system for religiøs tro; men samtidig virker han som en ødelegger. Hans fristelser fører mengder av mennesker til undergang. Utuktighet avsetter fornuften fra tronen; sanselig hengivelse, strid og blodsutgytelse følger. Satan fryder seg over krig, for den oppildner sjelens verste lidenskaper og river deretter sine ofre, gjennomsyret av last og blod, med inn i evigheten. Det er hans hensikt å egge nasjonene til krig mot hverandre, for på den måten kan han avlede folkets sinn fra forberedelsens verk til å bestå på Guds dag.»

«Satan arbeider også gjennom naturkreftene for å sanke sin høst av uforberedte sjeler. Han har gransket hemmelighetene i naturens laboratorier, og han bruker all sin makt til å beherske naturkreftene så langt Gud tillater. Da han fikk lov til å besøke Job, hvor raskt ble ikke småfe og storfe, tjenere, hus og barn revet bort, den ene ulykken avløste den andre som i et øyeblikk. Det er Gud som verner sine skapninger og setter et vern omkring dem mot ødeleggerens makt. Men den kristne verden har vist forakt for Jehovas lov; og Herren vil gjøre nettopp det som Han har erklært at Han ville gjøre—Han vil trekke sine velsignelser tilbake fra jorden og fjerne sitt beskyttende omsorg fra dem som gjør opprør mot Hans lov og lærer og tvinger andre til å gjøre det samme. Satan har herredømme over alle som Gud ikke særlig verner. Noen vil han begunstige og la ha framgang for å fremme sine egne planer, og over andre vil han føre ulykke og få mennesker til å tro at det er Gud som besøker dem.» The Great Controversy, 588, 589.